

1

Se spunea că în pod murise o copilă. Hăinuțele ei fuseseră descoperite în zid.

Voiam să urc acolo și să mă întind, singur, lângă perete.

Din când în când fantoma fetei își făcea apariția, dar nici unul dintre acești vampiri nu putea să vadă cu adevărat spirite, cel puțin nu așa cum le puteam vedea eu. Nu avea importanță. Nu de compania unui copil aveam eu nevoie. Pentru mine important era să mă aflu în acel loc.

Nu mai avea rost să zăbovesc în preajma lui Lestat. Venisem, îmi făcusem datoria. Nu aveam cum să îl ajut.

Privirea pătrunzătoare a ochilor lui mereu neschimbați mă descumpănea și îmi simțeam ființa inundată de o pace profundă și de dragoste pentru cei apropiați mie – copiii mei, micuțul, brunetul Benji și Sybelle a mea, cea mlădioasă ca o salcie și atât de tandră – dar încă nu eram destul de tare ca să îi pot lua de acolo.

Am ieșit din capelă.

Nici măcar nu am băgat de seamă cine era acolo. Întreaga mănăstire era acum locuința vampirilor. Nu era un așezământ lipsit de reguli sau abandonat, dar nu am observat cine a rămas în capelă după ce am ieșit.

Lestat zăcea așa cum zăcuse tot timpul: întins pe o parte pe pardoseala de marmură, în fața crucifixului uriaș, cu mâinile lipsite de vlagă, una sub cealaltă, cu degetele atingând ușor dalele, ca și cum ar fi avut un scop, când, de fapt, nu exista nici

unul. Degetele mâinii drepte erau puțin arcuite, formând un căuș în podul palmei, acolo unde cădea lumina, iar acest lucru părea să aibă o semnificație, dar, de fapt, nu însemna nimic.

Acesta nu era decât un trup neobișnuit care zăcea acolo lipsit de voință și de suflet, la fel de lipsit de sens ca și chipul, de o inteligență sfidătoare aproape, în pofida atâtor luni de când Lestat nu se mai mișcase.

Pentru el ferestrele înalte cu vitralii erau acoperite cu grijă de draperii, încă înainte de răsăritul soarelui. În timpul nopții ferestrele străluceau în lumina mirifică a nenumăratelor lumânări răspândite printre minunatele statui și relicve care împânzeau acest loc până nu de mult sfânt. Sub cupola înaltă, copiii multor muritori ascultaseră slujba rostită în latină de preotul din altar.

Acum era a noastră. Îi aparținea lui – lui Lestat, bărbatul care zăcea nemișcat pe podea.

Bărbat. Vampir. Nemuritor. Fiul Întunericului. Fiecare cuvânt în parte și toate la un loc i se potriveau cum nu se poate mai bine.

Atunci când i-am aruncat o privire peste umăr m-am simțit mai copil ca niciodată.

Asta și sunt. Cuvântul mă definește perfect, ca și cum ar fi fost înscris în mine, ca și cum nu aș fi avut niciodată o altă schemă genetică.

Aveam, poate, șaptesprezece ani când Marius m-a transformat în vampir. În acea perioadă încetasem să mai cresc. Timp de un an am rămas la o înălțime de 1,67 metri. Măinile mele sunt la fel de delicate ca ale unei femei și sunt spân, cum spuneam noi în acei ani ai secolului al șaisprezecelea. Nu, nu un eunuc, cu siguranță, dar un băiat.

Pe vremea aceea era la modă ca băieții să fie frumoși ca niște fete. Abia acum pare să capete sens, și asta pentru că îi iubesc pe ceilalți – pe ai mei: pe Sybelle, cu sânii ei de femeie

și picioare lungi de fetișcană, și pe Benji, cu fețișoara lui rotundă de arab.

M-am oprit la baza scării. Aici nu erau oglinzi, doar pereții înalți de cărămidă, cu tencuiala căzută, pereți bătrâni doar în context american, înnegriți de umezeală chiar și în interiorul mănăstirii, unde toate elementele de construcție și texturile erau parcă înmuiate de verile toride și de iernile reci și umede din New Orleans – eu le numesc ierni verzi, pentru că aici copacii nu-și pierd aproape niciodată frunzele.

Față de locul acesta, s-ar putea spune că m-am născut într-o regiune a iernii eterne. Nu e de mirare că în înșorita Italie mi-am uitat originile și mi-am modelat viața la timpul prezent, pornind de la anii petrecuți cu Marius. „Nu-mi amintesc.” Aceasta era condiția pentru că iubeam atât de mult viciul, pentru că eram dependent într-o măsură atât de mare de vinul italian, de mesele somptuoase și chiar și de senzația pe care mi-o dădea atingerea marmurei calde cu tălpile mele goale, atunci când saloanele palatului erau supraîncălzite de focurile exorbitante, păcătoase, neiertătoare ale lui Marius.

Prietenii lui muritori... ființe umane ca și mine, la vremea aceea... îl muștrau neîncetat pentru risipa aceasta: lemne de foc, ulei, lumânări. Iar Marius nu accepta altceva decât lumânări făcute din cea mai bună ceară de albine. Fiecare aromă era importantă.

Pune capăt acestor gânduri! Amintirile nu îți mai pot face rău acum. Ai venit aici cu un scop, iar acum ți-ai terminat treaba, trebuie să pleci, să-i regăsești pe cei care-ți sunt dragi, pe Benji și pe Sybelle, micuții tăi muritori, și trebuie să mergi mai departe.

Viața nu mai era o scenă de teatru, pe care fantoma lui Banquo apărea iar și iar, ca să se așeze la masa cernită.

Mă durea sufletul.

Să urc scările. Să mă întind puțin la adăpostul zidurilor de cărămidă ale acestei mănăstiri, unde fuseseră descoperite

hainele copilei. Să mă întind alături de copila ucisă aici, dacă e să dăm crezare zvonurilor în mănăstire, să mă odihnesc printre vampirii care băntuie sălile acestea, veniți să îl vadă pe marele Vampir Lestat, cufundat în somnu-i precum Endymion.

Aici nu simțeam prezența crimei, ci doar vocile blânde ale călugărițelor.

Am urcat scările, lăsându-mi trupul să-și regăsească greutatea și pasul de om.

După cinci sute de ani ajunsesem să mă pricep la astfel de șmecherii. Îi puteam speria pe cei mai tineri – pe paraziți și pe prostovani – la fel de bine cum reușeau și ceilalți vârstnici, chiar și cei mai modești, murmurând cuvinte pentru a le stârni capacitățile telepatice sau dispărând atunci când se hotărau să plece, sau uneori făcând să se cutremure clădirea prin forța lor – o realizare remarcabilă, chiar și în cazul acestor ziduri groase de aproape o jumătate de metru, cu grinzi din lemn de chiparos, care nu putrezesc niciodată.

„Probabil că îi plac aromele de aici“, mi-am zis. Marius, unde este? Înainte de a-l vizita pe Lestat nu dorisem să discut prea mult cu Marius, iar când îi lăsasem în păstrare comorile mele, mă mulțumisem să-i adresez doar câteva cuvinte de politețe.

În definitiv, îmi adusesem copiii într-o menajerie a nemuritorilor. Cine putea să îi păzească mai bine decât preaiubitul meu Marius, atât de puternic, încât aici nimeni nu ar fi îndrăznit să-i refuze nici cea mai mărunță dorință?

În mod firesc, între noi nu există legături telepatice – eu sunt creația lui Marius, voi rămâne pentru totdeauna învățacelul lui – dar, de îndată ce m-a fulgerat acest gând, mi-am dat seama că nu simțeam prezența lui Marius în clădire. Nu știam ce se întâmplase în scurtul interval în care îngenunchisem să îl examinez pe Lestat. Nu știam unde se află Marius. Nu simțeam mirosul uman, familiar al lui Benji sau al lui Sybelle. O senzație de panică nedefinită mă paraliza.

M-am oprit pe al doilea palier al clădirii. M-am sprijinit de perete și mi-am ațintit privirea calmă pe podeaua din lemn de brad băiuit. Pe scânduri lumina forma ochiuri rotunde, galbene.

Unde erau Benji și Sybelle? Ce fusese în capul meu, când am adus aici aceste două ființe umane minunate? Benji era un băiat isteț în vârstă de doisprezece ani, Sybelle o tânără de douăzeci și cinci. Dacă Marius, atât de generos în adâncul sufletului, îi pierduse, neglijent, din vedere?

– Sunt aici, tinere.

Cuvintele răsunară pe neașteptate, blânde, binevoitoare.

Creatorul meu stătea pe palierul de sub mine, urcând scările în urma mea sau, mai bine zis, folosindu-se de puterile sale pentru a se materializa în acel loc, parcurgând distanța care ne despărțea cu o tăcută, invizibilă viteză.

– Stăpâne, i-am spus cu o urmă de zâmbet, ca o scuză, pentru o clipă m-am temut pentru ei. Locul acesta mă întristează.

Dădu din cap.

– Sunt cu mine, Armand. Orașul e înțesat de muritori. E destulă mâncare pentru toți vagabonzii care băntuie pe aici. Nu le va face nimeni vreun rău. Nu ar îndrăzni nimeni, chiar dacă eu nu aș fi aici ca să le atrag atenția.

Acum era rândul meu să dau din cap. În realitate, nu eram convins. Prin natura lor, vampirii sunt perversi și fac lucruri răutăcioase și înfricoșătoare doar de dragul de a le face. Uciderea unui pui de muritor ar fi o distracție pe cinste pentru vreuna dintre aceste creaturi întunecate și nepământene, care dau târcoale prin împrejurimi, atrase de evenimente inedite.

– Ești o minune, tinere, îmi spuse zâmbind.

Tinere! Cine altcineva mi se putea adresa așa, în afară de Marius, Creatorul meu, și ce conta pentru el cinci sute de ani?

– Ai ieșit la soare, copile, continuă cu aceeași undă clară de îngrijorare întipărită pe fața blândă. Și ai supraviețuit ca să-ți spui povestea.

– La soare, Stăpâne? i-am întors întrebarea.

Dar nu doream să dezvălui eu însumi mai multe. Deocamdată, nu eram pregătit să vorbesc despre ceea ce se întâmplase, despre legenda Năframei Sfintei Veronica și despre Chipul Mântuitorului nostru imprimat pe ea sau despre dimineța în care îmi vândusem sufletul cu un sentiment de fericire perfectă. Ce mai poveste!

Urcă scările și se opri la o distanță politicoasă de mine. El a fost întotdeauna un adevărat gentleman, chiar înainte ca acest cuvânt să existe. În Roma antică trebuie să fi existat un termen pentru a descrie o astfel de persoană manierată, curtenitoare până la a-și face din asta un titlu de onoare, atât cu cei bogați, cât și cu cei săraci. Acesta era Marius și, din câte știam eu, așa fusese dintotdeauna.

Își puse mâna albă ca zăpada pe balustrada mătăsoasă, lipsită de luciu. Purta o pelerină lungă din catifea cenușie, extravagantă odinioară, dar acum uzată de atâta purtat și de ploii, iar părul bălai îi era lung ca al lui Lestat, aureolat de razele rătăcite de lumină, răvășit de umezeală, păstrând încă picături răzlețe din roua de afară, la fel ca și sprâncenele lui cânepii și genele lungi și întoarse ce-i umbreau ochii mari, de un albastru-cobalt.

Totuși, avea un aer mai nordic și mai glacial decât Lestat, al cărui păr tindea mai degrabă spre auriu, înconjurat de o aură luminoasă, iar ochii lui, prismatici, parcă absorbeau culorile din jur, căpătând o minunată nuanță de violet la cea mai mică provocare venită din lumea de afară.

În Marius vedeam cerul însoțit al ținuturilor sălbatice din nord, iar ochii, mereu strălucitori, care respingeau orice nuanță de culoare din afară, erau ferestre perfecte către sufletul său statornic.

– Armand, vreau să vii cu mine.

– Unde, Stăpâne, unde să vii?

Doream să fiu, la rândul meu, politicos. Avusese întotdeauna, chiar și după o ceartă, darul de a aduce la suprafață tot ce aveam mai bun în mine.

– Acasă la mine, Armand, acolo unde sunt acum Sybelle și Benji. O, nu-ți face griji nici o clipă din cauza lor! Pandora este cu ei. Sunt niște muritori uimitori, inteligenți, foarte diferiți și totuși atât de asemănători. Amândoi te iubesc, știu atât de multe și au venit cu tine atâta drum!

Sângele îmi coloră fața; mă copleși un val de căldură usturătoare și neplăcută, dar, pe măsură ce sângele mi se scurse din obraji, mă simțeam mai răcorit și, în mod straniu, iritat de senzația pe care o încercasem.

Faptul că mă aflam aici constituia un șoc și doream să plec cât mai repede.

– Stăpâne, nu știu cine sunt în viața aceasta nouă, i-am spus recunoscător. Renăscut? Derutat? Am șovăit, dar nu avea rost să mă opresc: Nu-mi cere deocamdată să rămân aici. Poate după ce Lestat își va reveni, poate după ce va trece destul timp – nu știu sigur, știu doar că acum nu pot accepta amabila ta invitație.

Înclină capul cu un gest scurt, aprobator. Degetele i se strânsă ușor. Vechea pelerină cenușie îi alunecase de pe umăr. Nu părea să îi pese. Veșmintele negre de lână erau neîngrijite, reverele și buzunarele îi erau prăfuite. Așa ceva nu i se potrivea.

Gâtul îi era înfășurat într-o eșarfă amplă de mătase albă care făcea ca fața să îi pară mai plină de culoare și mai umană decât era în realitate. Dar mătasea era parcă sfâșiată de mărăcini. Într-un cuvânt, mai degrabă băntuia lumea în aceste veșminte decât era îmbrăcat cu ele. Erau potrivite pentru un neisprăvit, nu pentru bătrânul meu Maestru.

Cred că știa că sunt în încurcătură. Priveam penumbra de deasupra capului meu. Aș fi vrut să ajung în pod, la hainele pe jumătate ascunse ale copilei moarte. Gândul îmi zbură la

povestea acestei copile. Am avut neobrăzarea să dau frâu liber gândurilor, deși el mă aștepta.

Mă readuse la realitate cu vorbe blânde:

– Când vei dori să îi vezi, Sybelle și Benji vor fi cu mine. Ne vei găsi. Nu vom fi departe. Când vei dori să o ascuți, vei auzi *Appassionata*.

– I-ai dăruit un pian!

Mă refeream la Sybelle. Îmi impusesem să nu mai percep lumea de afară cu urechile mele de nemuritor și, deocamdată, nu doream să îmi deschid auzul nici chiar pentru sunetul minunat al pieselor interpretate de ea, deși tânjeam deja după ele.

De cum intrasem în mănăstire, Sybelle observase un pian și mă întrebase, șoptindu-mi la ureche, dacă îi permit să cânte la el. Nu era în capela în care zăcea Lestat, ci într-o altă încăpere lungă și goală. I-am răspuns că nu era tocmai cuviincios, că l-ar putea deranja pe Lestat care zăcea acolo și că nu puteam ști la ce se gândea sau ce simțea, ori dacă se simțea înfricoșat și încătușat de propriile vise.

– Poate când vii vei sta mai mult, zise Marius. O să-ți facă plăcere să o ascuți cântând la pian și poate că atunci vom putea sta de vorbă, te vei putea odihni împreună cu noi și vom împărți casa atâta timp cât vei dori.

Nu i-am răspuns.

– După canoanele Lumii Noi este un palat, continuă cu o ușoară undă de dispreț. Nu este deloc departe. Am cea mai mare grădină și stejari bătrâni, mai bătrâni decât cei de pe bulevard, și o mulțime de uși și de ferestre. Știi cât de mult îmi plac toate astea. Este stilul roman. Casa este deschisă ploilor de primăvară, iar ploile de primăvară de aici sunt de vis.

– Da, știu, am șoptit. Cred că plouă și acum, nu-i așa?

– Păi da, m-a cam udat, răspunse aproape vesel. Poți să vii când dorești. Dacă nu în seara asta, atunci mâine...

– A, o să vin diseară.

Nu voiam să îl supăr câtuși de puțin, dar Benji și Sybelle văzuseră deja suficienți monștri cu chipuri palide și voci catifelate. Era timpul să plecăm.

L-am privit destul de îndrăzneț, savurând momentul, înfrângând timiditatea care era blestemul nostru în această lume modernă. În vechea Veneție strălucise în veșmintele sale în ton cu moda vremurilor, întotdeauna perfect croite și frumos împodobite, o chintesență a modei, ca să folosesc o expresie grațioasă a acelor timpuri. Când traversa Piața San Marco, în lumina purpurie a inserării, toată lumea întorcea capul după el. Culoarea roșie fusese slăbiciunea lui – o mantie amplă, din catifea purpurie și o vestă brodată cu măiestrie, iar dedesubt o tunică din mătase aurie, în vogă la vremea respectivă.

Avea plete ca ale lui Lorenzo di Medici în tinerețe, desprinse parcă din picturile de pe pereți.

– Stăpâne, te iubesc, dar trebuie să rămân singur. Nu ai nevoie de mine acum, nu-i așa, Stăpâne? De ce-ai avea? Nu ai avut niciodată cu adevărat nevoie de mine.

M-am căit imediat pentru ceea ce rostisem. Nu tonul, ci cuvintele sunau de-a dreptul nerușinat. Cunoscând legăturile tainice dintre noi, mi-era teamă să nu mă înțeleagă greșit.

– Heruvimule, te vreau, spuse pe un ton iertător. Dar pot aștepta. Mi se pare că ți-am spus aceleași cuvinte nu de mult, când eram împreună, așa că ți le spun din nou.

Nu mă simțeam în stare să-i spun că era perioada în care aveam nevoie de tovarășia muritorilor, că îmi doream mult să pierd o noapte întreagă stând de vorbă cu micuțul, dar atât de înțeleptul Benji sau să o ascult iar și iar pe draga mea Sybelle interpretând sonate. Mi se părea lipsit de sens să mai dau explicații. Și mă copleși din nou o tristețe grea, apăsătoare, pentru că venisem în acest loc îndepărtat și pustiu, unde zăcea Lestat, incapabil sau poate refuzând pur și simplu să se miște sau să vorbească, nici unul dintre noi nu știa precis.